ולא אתם מסורים בידה ר' שמעון בן מנסיא

תורה חלל עליו שבת אחת כדי שישמור

מידע ידע דקאי לאפיה ואמר אי קאי לאפאי קטילנא ליה והתורה אמרה בא

להרגך השכם להרנו ואשכחן וראי ספק מנלן רר' עקיבא נמי דילמא כדאביי

דאמר אביי *מסריגן ליה זוגא דרכגן לידע אם (4) ממש בדבריו ואשכחן

וראי ספק מנא לן וכולהו אשכחן וראי ספק מנא לן ודשמואל (ג) וראי לית ליה

פירכא אמר רבינא ואיתימא רב נחמן בר יצחק *מכא חדא פלפלתא חריפא

ממלא צנא דקרי: כותני המאת ואשם ודאי מכפרין "מיתה ויוה"כ מכפרין עם

ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה 'אחמא ויוה"כ מכפר אין יוה"כ מכפר

יעבירות שבין ארם למקום יוה"כ מכפר "עבירות שבין אדם לחבירו אין. יוה"כ

ה' תמדרו עכירות שבין אדם למקום יוה"כ מכפר עבירות שבין אדם לחבירו

אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חכירו אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני

כתיבא ביה הגך מכפרי כפרה גמורה אשם תלוי אינו מכפר כפרה גמורה אי כתיבא ביה הגך סכפר כפרתן אשם תלוי אחר מכפר כפרתן דתנן *'חייבי \$

המאות ואשמות וראין שעבר עליהן יוה"כ חייבין אשמות תלוין פמורין: מיתה ויוה"כ מכפרין עם התשובה: עם התשובה אין בפני עצמן לא נימא דלא ברבי

דתניא *) רבי אומר על כל עבירות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה

תשובה יום הכפורים מכפר חוץ(*מפורק עול)ומגלה פנים בחורה ומיפר ברית

בשר שאם עשה תשובה יוה"כ מכפר ואם לא עשה תשובה אין יוה"כ מכפר

אפילו תימא רבי תשוכה בעיא יוה"כ יוה"כ לא בעיא תשובה: תשובה מכפרת

על עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה : השתא על לא תעשה מכפרת על עשה פיבעיא אמר רב יהודה הכי קאמר על עשה ועל לא תעשה שניתק

פות א מייי פיא מכלכות : 1 0000 00920 פור בנ מייי שם פיד סלכה א:

מרק ו מייי פיצ מכלכות שננות סלכם פ :

פורק עול ומגלה פנים ומיפר ברית ויש לומר דשפיר טפי משני אי מו ד ה מיי שם פ"כ כמי ייל דומים דסיפה דקתני ועל החמורות הוא תולה עד שיבא יוה"כ ויכפר דההיא בכל עבירה איירי (ועי׳ פוס׳ שנושות ינ. דחינה מכפרת בלח יוה"כ ה"נ רישח": דורץ מפורק עול. בסוף פ"ק דשבועות (דף יג.) נפקא ליה

שבתורה אבל בלא חשובה יש עבירות שאינן מכפרות עליהן כגון

מקרא כי דבר ה' בוה זה הפורק טול ומגלה פנים בחורה ואת מצוחו הפר זה המפר ברית בשר הכרת חכרת הכרת לפני יום הכפורים מכרת לאחר יוה"כ יכול אפילו עשה תשובה ח"ל שונה כה לא אמרתי אלא כומן שעונה כה והקשה הרב רבי יטקב מאורליינ"ש זל"ל

שכתות הרכה א"ר יהודה אכיר שמואל אי הואי התב הוה אמינא דידי פירכא בר מרשמואל דלית ליה פירכא דר' ישמעאל דילמא כדרבא *דאמר רבא מאי שעמא דמרתרת הזקה אין אדם מעמיד עצמו על ממונו והאי

התשובה תשובה מכפרת על עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה ועל [ניימליט משונה מילה] החכורות *דוא הולה עד שיכא יוה"ב ויכפר יהאומר אחמא ואשוב אחמא

מלח כי חולם שם יו כתוב מלח כי כחו שהיה לפניט וכיה כירובלמי וכרי"ף וכט"

בימן כבו חישת מחלוענ

[20 שולע. מוספתי פירן לעשה ועל לא תעשה נכור לא ורכוינהו *אלו הן קלות עשה ולא תעשה

רבינו הננאל אמיכנא כשמיאל האמר

שינות אותם האדם

") ללחמו סהו) במושות יב. כריחות ז.

") נכחה דגיל מכין לפיקוח נפס פרוחה את השנת ומה מילה שהוא אחד מאכריו וכו"

רוספות

תעמוברת בשיל יום הכשורים יום הכשורים לה בני תשוכה. ואם מאשר הכא משש דיום הכשורים שים אחרברת בשיל יום הכשורים יום הכשורים לה בני תשוכה. ואם מאשר היום המשור יום הכשורים של מאשר שה משונה מבל מאשר שה בשיל המשור הורם של לגבי ודוך למן מאשר דרום הכשורים של בני ודוך למן מאשר דרום הכשור של בני ודוך למן מאשר דרום הלא בשיל היום בשל בני מאשר היום הכשור של משונה בשל בני מאור מיום בשל המשור בשל בשל היום בשל בני מאור בשל בשל משורים בשל השונה בשל בשל המשורים בש

עם התשובה אין בפני עלמה לא נימא דלא כרבי . חימה לי דהוה אבל להחיות. כגון שיודע ללמד זכות על אדם שנדון בב"ד ליהרג: מלי לשנויי מיחה ויוה"כ מכפרות עם החשובה על כל עבירות - ועבודה . מחורה שדוחה את השבת תפסיקה להצלת נפש: וחה מילה. שהיא תיקון אחד מאיבריו של אדם דוחה את השבת לפי שחייבין

עלים כרת לאחר זמן כך שטיה בתוספתא דשבת:(ג) יכול לכל. אפי׳ תורה אור לפיקוח נפש: ושמרו כני ישרחל חת אבל להרוות אפילו מעל מוכחי ומה זה

השבת. כדי לעשות שכתות חחרות יזהרו בשבת זו בקיום שמילת שבתות

מסורת

השום

היוצא ליסקל ואמר יש לי זכות ללמד

שיהא ממש בדבריו והוינן בה מנא

[מוסדריו מנ.]

מיכח למימר דודתי פיקוח נפש חנינה י. קח ממעש ולח ספק וכן ולח חחם מסורין בידה למוח (ד) ודאי וכן -600-

מבית

tion to

שליו כני נ מתיכת וכלני

ליה פירכת

פפרה גמורה . אלא תולה להגן עליו ממלת כרי מן היסורין עד שיודע לו שוראי חטא בשיד ואחיב ויבית חטתת הכי ילפי' לה בכריתות מחיד מכל (דף כו:): פטורין . דיום הכפורים מתחידים לפי (דף מו): פעורין. ידוס בריתות מתחינם שני מתחינם שני מתחינם שנין מעמח מפרש בכריתות מתחינם שני מוס: (דף כה:): חוץ מפורה עול. כופר בהקב"ה: מגלה שנים בחורה . דורש

את התורה לגנאי כגון מנשה "שמיה (סנהררין נפ.) דורש באגדות של דופי לא היה לו למשה לכתוב אלא וחמנע היתה פלגש ונו": ומיפר ברים בשר . מילה ובמסכת שבועות" יליף לה מקרא: יף יני

שספקיש ממש בדכריו ספק אין ממש בדבריו הרבה: אין אדם מעמיר את עלמו. ועבודה דוחה שכת קל וחומר לפקוח נפש מלהליל את ממוכו מיד גנב והאי שרוחה את השבת נענה רבי אלעזר ואמר גנכ דאתי במחחרת מידע ידע דקאי ומה *מילה שהיא אחד ממאתים וארבעים בעל הכית באפיה וארעתא דהכי ושמונה איברים שכאדם דוחה את השבת אתא דמימר אמר כי קאי לאפאי קל ורומר לכל גופו שדוחה. את השבת רבי קטילנא ליה ואין זה ספק נפשום אלא יוםי בר' יהודה אומר "את שבתותי תשמורו שמולא נפשות והמורה אמרה לו כמן לא אחרי שבא להורגך השכם להורגו: יכול לכל ת"ל *אך חלק רבי יונתן בן יוסף

אופר °כי קודש היא לכם היא מסורה בידכם שם דאמר אביי . נסגהדרין (דף מג.) על נפסדים ה על עלמי דקתני החם מחזירין אוהו אומר "ושמרו בני ישראל את השבת *אמרה יס אפינו ארבע וחמש פעמים וכלכד (שנים קניה:)

ידעי ואמר אביי מסריכן ליה זוגא ספורין עד. עדיפא מדידהו *יודי בהם ולא שימות בהם אמר רבא *לכולדו אית להו "ינימירכען שמוין אומו עד כים הסקילה (מניפייפיץ) ואם אמר יש לי ללמד זכות על עלמי בנהדרין על. ישמעו אלו אם יש ממש בדבריו אם לאו והכי נמי גבי כהן העובד איכא למימר כמי דהכי עבדי ליה: ואשכחן. מהכא דאודאי פיקוח נפש מחללין אבל ספק לא שמעינן מינה וכולהו נמי כגון אך חלק

חלל עליו כדי שישמור ודחי שבחות הרבה: דשמואל לית ליה פירכא . אשר יעשה האדם המצום שיתיה בהם (א) גפי זונא וראי ולא שיבא בעשייתה לידי ספק דרנק לידע אם מכפר עד שירצה את חבירו *דרש ר' אלעזר כן עזריה °מכל חמאתיכם לפני (פ מו) מיחה אלמא מחללין על הספק: בדבריים(1945) חדא פלפלחא. גרעין אחד: וישאאל ליח מתני משאם ואשם ודאי. מם פים שנים

חשאת ואשם ודאי מכפרין. ומסחמא דשנת כפי פי חמותה ומשם ודין תשובה חיכא שאם לא היה מתחרט (ד) רפיי דיה ואזמן כוי לא היה מביא קרבן (ה): גבלי הא האבחן טי כפרה כחיב ביה . וכפר עליו הכהן לחומ וכן הא על שננתו אשר שנג (ויקרא ה) באשם חלוי כתיב: אשם חלוי אינו מכפר מחק:(ק)ר

רן ואמרה תורה פנ"ל .

ייוריות מתריים רנישבורנ אן בתיי דים תשופה וכיו ואלו ככא קאמר עם מתשובה אשים שאינם עיקר וכיו. כינ עיין כזה כאוכך כהנהת חיימוני פיע מהלי חיית אות כ:

מַתְּנִי׳ חַטְּאת וְאָשָׁם וַדַּאי — מְכַפְּרִין. מִיתָה וְיוֹם הַכִּפּוּרִים — מְכַפְּרִין עִם הַתְּשׁוּבָה. תְּשׁוּבָה — מְכַפֶּרֶת עַל עֲבֵירוֹת קַלּוֹת: עַל עֲשֵׂה, וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה. וְעַל הַחְמוּרוֹת הוּא תּוֹלֶה, עַד שֶׁיָבֹא יוֹם הַכִּפּוּרִים וִיכַפֵּר. הָאוֹמֵר: אֶחֶטָא וְעֹל הַחְמוּרוֹת הוּא תּוֹלֶה, עַד שֶׁיָבֹא יוֹם הַכִּפּוּרִים וְיכַפֵּר. הָאוֹמֵר: אֶחֶטָא וְיוֹם וְאָשׁוּב, אֶחֶטָא וְיוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם — מִין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַבִירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחָבִירוֹ — אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַדִּירוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְמָבִירוֹ ... אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַדִּירוֹת שֶׁבִּירוֹ הַתְּבִירוֹ הַבְּרִים מְכַפֵּר, עַבִירוֹת שָׁבִירוֹ אַדָם לְחָבֵירוֹ ... אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַדִּירוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְחָבֵירוֹ ... אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַדִּירוֹת שֶׁבִירוֹ אַדָּם לַחָבִירוֹ ... אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַבִירוֹת שֶׁבִירוֹת שֶׁבִירוֹ אָת חָבֵירוֹ

MISHNA: A sin-offering, which atones for unwitting performance of transgressions punishable by *karet*, and a definite guilt-offering, which is brought for robbery and misuse of consecrated items, atone for those sins. Death and Yom Kippur atone for sins when accompanied by repentance. Repentance itself atones for minor transgressions, for both positive mitzvot and negative mitzvot. And repentance places punishment for severe transgressions in abeyance until Yom Kippur comes and completely atones for the transgression. With regard to one who says: I will sin and then I will repent, I will sin and I will repent, Heaven does not provide him the opportunity to repent, and he will remain a sinner all his days. With regard to one who says: I will sin and Yom Kippur will atone for my sins, Yom Kippur does not atone for his sins. Furthermore, for transgressions between a person and God, Yom Kippur atones; however, for transgressions between a person and another, Yom Kippur does not atone until he appeases the other person.

דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עְזַרְיָה: ״מִכּּל חַטּאֹתֵיכֶם לִפְנֵי ה׳ תִּטְהָרוּ״. עֲבֵירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַמְבִירוֹ — אֵין יוֹם אָדָם לַמָּבִירוֹ — אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ — אֵין יוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שֶׁיְרַאֶּה אֶת חֲבֵירוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: אַשְׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל! לְפְנֵי מִי אַתָּם מִטַּהָרין, מִי מְטַהֵר אֶתְכֶם? אֲבִיכֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם, שֶׁנָּאֲמַר: ״וְזָרַקְתִּי לְבָּיִ מִים טְהוֹרִים וּטְהַרְתָּם״, וְאוֹמֵר: ״מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל (ה׳)״, מָה מִקְנָה מְטַהֵר אֵת יִשְׂרָאֵל ...
אַת הַטִּמָאִים — אַף הַקַּדוֹשׁ בַּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֵת יִשְׂרָאֵל

Similarly, Rabbi Elazar ben Azarya taught that point from the verse: "From all your sins you shall be cleansed before the Lord" (Leviticus 16:30). For transgressions between a person and God, Yom Kippur atones; however, for transgressions between a person and another, Yom Kippur does not atone until he appeases the other person. In conclusion, Rabbi Akiva said: How fortunate are you, Israel; before Whom are you purified, and Who purifies you? It is your Father in Heaven, as it is stated: "And I will sprinkle purifying water upon you, and you shall be purified" (Ezekiel 36:25). And it says: "The ritual bath of Israel is God" (Jeremiah 17:13). Just as a ritual bath purifies the impure, so too, the Holy One, Blessed be He, purifies Israel.

עין משפש

לחבירו ורילתו האלהים ימחול לו: ואם לה' יחטא איש מי יחפלל

בשביל זר לערבו בממון או אם

טקשת כחמרי פיך שהקנטתו ברברים

עבה ואת והגלל כי באת בכף רעך של

עסקי ממון: לך החרפס. יד ופרע לי

ועל מוקש אמרי פיך אם הקנמתו

רהב רעיך הרכה רעים לבהש הימט

מחילה. רעיך בחרא דקרא מלא בהיב

לפי שחות לשון רבים: בשלש שורות .

שלש פעתים יפייסוהו בשלשה אנשים

בכל פעם שנאמר ישור לשון שורה

חמאתי. הרי פעם אחת וישר העויתי

הרי שתים ולא שוה לי הרי שלשה:

אנא שא כא ועתה שא כא . אין כא

לר' אכא בהריה . ר' אכא היה לו להתרעם על ר' ירמיה שחטא לו אול

ר' ירמיה איתיב אדשא דר' אבא :

זרויפי דמית . התוח טיפי שופכין

שהיתה השפחה שופכת וזרויפי טיפין

ודומה לו כרביבים זרויף ארך בספר

מהלים (עב): ממליא נפשיה . לפני

מי שחמא לו אולי יכקש ממט מחילה

וימחול לו: חליף וחני. עובר ושונה

ומשלש פעמים רבות : בהדי מבחא . הטבח חטא לו: קאזיל אכא .

רביה: למקטל נפשיה. עכשיו הוא

מענישו למות: תבר רישת. משבר

עלמות ראש של בהמה: בקועיה .

בגרגרתו: סידרת פרשת מקרת

פרק

ביאה כיציאה *וכי הוי חזי אשבוהא אבתריה

יניע כגללו לנצח יאבר רואיו יאמרו איו "רב

יום הכפורים

מסורת

דפיטל דקרא לשון פיום הוא והכי קאמר מם ימטא איש לאיש ופללו צוא מייי פיר מהלכום משונה הלכה ח :

צו בנד מיי סיכמסלי משין פו מושים א מרו שמיף לו:

צרו ה מיי שם כלייד ים לען לכן סעי" ני:

ואין שורה פחותה משלשה בני אדם": [נינה יה]

מנת שם כם ועודה שם כח - מין כח ונפיי פניתום בת מות מלח לשון בקשה: היה ליה מילחת שיבורום לפניו ולחמיין

בנרגרפו: סיירה, עניטו נאף מ של נבילים או של כחובים: לאנים שים מו מסדרין לא מיי שום" יומון קבר עוא בניהגם ותלכוידיו בגן עדן עוא בניהגם ותלכוידיו בגן עדן

המוחלסין

") שיי חוסי חולין לח: דיה אינעריך אתא אפילי ואת שניתם נו"ד. שלות רשעים סומה. תקלה והרשות מקברת בעילה עדום נכנס לה ועידם יוצא סמבה. ולוארי שניתם נו"ד. שלות רשעים סומה. תקלה והרשות מקברת בעילה עדום נכנס לה ועידם יוצא סמבה. ולוארי שרואה יוצאה מכיה בלא עכיר וריקן לביתי" עייל ולואר שתרא ביואר בנית כידאה מכיה בלא עיקן: "לאוך קבי רשעים שלא שב בעית ודיאה מכיה בלא עיקן: "לאוך קבי רשעים שרק לנכנים על בלי בעיתם בשל וי של בשם בעית"ו שנאסר הראיה כי נכנע אחאב משני לדמן לשנים שלות בעיל לדמיקים של משק נושאן משק לדמיקים של מעדק לעדמן להעות ביין שלא הביץ ונינגם להמפר אשריונם לדמיקים של לעדמן להעותף בנדב העות הביר על מאר בעית שלא בליביקים מותכן לאנדמן להבנית ולכני בניתם. הרבה בנים חיו לו לאירין שראוין להשוף בנדב הצביראם שנאסר העותרים אלא ונות אחת הער בער בעית. כל התפחות בל משני משנים העותרים אל אונית אחת הער ער מעדיות. כל התפחל את הרבית אוני מפוציות בליביקים שנאסר העותרים אלא ונות אחת הער מער מבייות. כל התפחל שלא את הרבית אוני מפוציות בל שלא התביע את הרבית אוני מפוציות בליביקים שלאם העותר שלא החוב להשוף במדב השניה שלא החוב להיו את הרבית בנית מפוציות בליביקים שלא הרבית אונית מפוציות בל היום להיום להיום

שבע שבי שני רכ ירכ מים שנו אלת כולמתיי חאן ריש סדרת כככל אכת אריכת וכני ככל קראומי רכ מספר ככודו כמו ר' ירודם סכמית שקראומו רכי ומשום סכי מים מקטיד ר' יותק כתולין (דף קלוז) של שקראומי אתת אריכת כשנו שמשל העירו פיני טיים קרופי אלת מנו שתינו בכתים מקושום אתר הלת מכי אכל רכ כותל אתר כי שלמידו עמור מילן מים קירורו כשוו ומא אמריען (בסטחריץ ה) מפני מים עושב גיותר משני שקרת אתרכן לשמו יוש לומר דשמא מים אתל דכך ככוד כמו אלני אני רכב ישכואל. מייר. [עניי קוספות חולין לת. דים אישריץ]:

בצבו נפשיה. ברצון שלמו: לקטלא אזיל. לישא שונש חטא שמא ישנה בדין ועל עלמו אמר כן : ולכו ביחיה לית הוא עביד. בכל זה לא יעשה טרכי ביתו ולא ישתכר כלום בדבר: ולאי שתהא בעדו. אם אינו שב מעבירות שבידו כך היה עלי הכהן מוכית ביאה . שישוב ויכנס לביתו בלא חטא כיליאה : אמבוהא . גדורי את בניו שישובו מרעהם : בני אם ערבת לרעך מקטח לור כפיך . בני אדם הולכין אחריו לכנודו: אסתורה אור

יעלה לשמים שיתו וגו' סופן כגלנו בצבו נפשיה לקצולא נפיק וצבו ביתיה לית לכלח יאבד . וכל זה אמר שלא חזוח הוא עביד וריקן לביתיה אויל ולואי שתהא [ע" מנסרכין דעתו: מכתפי ליה . זקן היה וכושאין ז: דרג אמר אייו - אור - איי אותו באנקי בכתפיהם בבית המדכש ביאור ביאור ביאור ביאור האבור אות בעלה לשבום שיאו וראשו לעב של להסרית את הציבור לקום מפניו: איונ כאבר "אם יעלה לשבוים שיאו וראשו לעב (פ" בנסורין שנאמר הטחרים . אלמא אף הן היו וופרא חסירא] ראויין לישרף ונותרו: אין חבות בא על

זומרא כי הוו מכתפי ליה בשכתא דריגלא ידו. הקרא מדמה מפניו לת הענירה יב" הוה אבור "בי לא לעולם חםן ואם נור לדור שלא מכא לידו: כי לא מעווכ נפשי . מדור "שאת פני רשע לא מוב לא מוב להם למדע שהקכ"ה מונע את החטא לרשעים שנושאין להם פנים בעולם הזה לא מלהכשילו: עשוק בדם נפש .. מחויב מוב לו לאראב (י) שנשאו לו פנים בעוה"ז בנפם של מל יוו: אל יחמט בו . מלים שנאםר "יווכי נבנען "אראב מלפני) לא אביא פאל יפול אלא מניחן אומו ויפול בטר א בל מל מניחן אומו ויפול בטר א ביא מניחל מניחן אומו ויפול בטר א ביא מניחל מניחן אומו ויפול בטר א ביא מל מניחן אומו ויפול בטר א ביא מניחל מומל מניחל מניחל מניחל מניחל מניחל מניחל מניחל מניחל מניחל מנ שלח יפל חלח מניחין חותו ויפול בנור ח לה משבים ויישר בימיו *"להמות צדיק במשפמ מוב להם בניהנס: כדרב הולח. דכיון דתטח משני הרעה בימיו *"להמות צדיק במשפמ מוב להם בניהנס: מדרב הולח מספיקין ביהו "לצדיקים שאין נושאין להם פנים בעוה"ז מוב בניהנס : מדכ המוד. זכין מרי צימני שוב אין מספיקין בידו לו למשה שלא נשאו לו פנים בעוה"ו שנאמר לעשות תשובה לפי שהעבירה דומה שפח נכ: עליו היתר: לימת דלה כרכי. דהמר למת לה האכעתם בי להקרישני *הא אילו האפנתם כי עדיין לא הגיע זמנם ליפמר מן לעיל אפי לא עשה השוכה מכפר: אגב שאגי . מאחר שעליו הוא סומך העולם אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין לחטות אינו מכפר: והכחיב ופללי אלא שמזכין לבניהם ולבני בניהם עד סוף אלהים . וקא סלקא דעתר ופללו לשון כל הרורות שכמה בנים היו לו לאהרן שראויין לישרף כנדב ואכידוא שנאכור

תפלה ופיום הוא שהקב"ה מפללו ומפייסו ומכפר לו : מאן אלהים דיין. והאי ופלנו לשון ונתן בפלינים (שמות "יקולים הנותרים אלא שעמד להם זכות אביהם אוי כא) הריין ישפוע ביניהם: אי הכי. להם לרשעים לא דיין שמחייבין עצמן אלא שמחייבין לבניהם ולכני כניהם עד סוף כל דפלט דקרא לשון משפט נינהו אימא הדורות הרבה בנים היו לו לכנען שראויין סיפח תי יתפלל לו תי ישפשנו בשביל המקום וכי אין שלוחון הרבה למקום ליסמך כמבי עבדו של רבן גמליאל אלא ליפרע הימט: הכי קאמר. הכי למי שרובת אביהם גרמה להו *כל המזכה את

דרכים אין חמא בא על ידו "וכל המחמיא את הרבים כמעם אין מספיקון בידו [מיסול לעשות תשובה כל המוכה את הרבים אין חטא בא על ידו מ"ם "כדי שלא יהא הוא בניהגם ותלמידיו בנן עדן מלים מי שנאמר °כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת וכל המחמיא את הרבים אין מספיקין

מוני כה בירו לעשות תשובה שלא יהא הוא בגן עדן וחלמידיו בגיהנם שנאמר "אדם עשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו: האומר ארמא ואשוב ארמא ואשוב: למה לי למימר ארמא ואשוב ארמא ואשוב וַפִּינֹ פִינִיכַ תַרוֹ זִיכַנַי כַדַרָב הוגא אמר רב דאמר רב הוגא אמר רב *כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך אלא נעשית לו כהיתר: אחמא ויום הכפורים מכפר אין יום הכפורים מכפר: לימא כתני' ומין כה דלא כרבי דתניא *רבי אומר על כל עבירות שכתורה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יוה"כ מכפר ים אפילו תימא רבי אגב שאני: עבירות שבין אדם למקום וכו': רמי ליה רב יוסף בר חבו לרבי אבדו (כ) עבירות שבין אדם לחבירו אין יוה"כ מכפר והא כתיב °אם יחמא איש לאיש ופללו אלהים מאן אלהים דיינא אי הכי אימא סיפא ואם לה' יחמא איש מי יתפלל לו הכי קאמר אם ידמא איש לאיש ופללו אלהים ימחול אי הכי איכא סיפא ואם לה' יחפא איש מי יחפלל כעדו תשובה ומעשים מובים *אמר ר' יצחק יכל המקגים את חבירו אפילו (כייף וכילים סכי מניו בדברים צריך לפייסו שנאמר °בני אם ערבת לרעך תקעת לור כפיך נוקשת באמרי פיך עשה זאת אפוא בני מוסיות לוכילי ניים מיי. והנצל כי באת בכף רעך לך החרפס ורהב רעיך *אם ממן (כ) יש בירך התר לו פסת יד ואם לאו הרכה עליו נייל מיי] [ניע מיי] ריעים (*ואמר) רב המרא 'וצריך לפייפו בשלש שורות של שלשה בני אדם שנאמר "ישור על אנשים ויאמר ליינ נייל מיין וותר [ניע מיי] רמאתי וישר העויתי ולא שוה לי (*ואמר) ר' יוסי בר הנינא "כל המבקש ממו מחבירו אל יכקש ממנו יותר _{וולפים}, משלש פעמים שנאמר °אנא שא נא ועתה שא נא "ואם מת מביא עשרה. בני אדם - ומעמידן על קברו ואומר חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני שתבלתי בו ר' ירמיה הוה ליה מילתא לר' אבא בהדיה אול (י) איתיב ארשא תלוס קינ דר' אבא בהדי דשדיא אמתיה מיא ממא זרזיפי דמיא ארישא אמר עשאוני כאשפה קרא אנפשיה "מאשפות (בינו הענאל בינו האל הינון "שמע ר' אבא ונפיק לאפיה אמר ליה השתא צריכנא למיפק אדעהך דכתיב לך התרפס רבינו הענאל מייני מיי ורהב רעיך ר' זירא כי הוה ליה מילתא בהדי איניש היה חליף וחגי לקמיה וממציא ליה כי היכי דניתי וניפוק משל זכי נשום שקקשי

תוספות

סוג לכם לגדיקה שאן נשאל לכם סקבים מנים כעוסיין עוב לו לחשם ולאהרן שלא כאך ישה די תוף בר מני כי' לא כניע מתככל לישמר כי שאן זוכין לעצמן אלא שמהין כוי כל החורית הרבה בינים הי לי : (כ) שם רב יחף בר מנו לל' אחר הרב מען בנירות כי' און יוה'כ מכשר עד שילה את אתירו זהא כחיב כי' מי יישפלל לי אלא סכי קלמר. (כ) שם אם משון יש לו ביוך הםר: (כ) שם שלהא לבי אלא הכיום אל וייער לוהא די אנא לכמרי הערא אמינית חיא) מא"א מילים היל בסיר מאף למעום החיא להכי כובר בי מנו בי עובר ולמים לאמיה לאמר לים בשאל אריכנו לחישק הדשקר הכסוב) אוייע כייא לארים ישר כי יימנים אשים ואת לא כא לא כי מבר מי יימנים אשים ואת לא כי מבר מי כובר כי יימנים אשים מבר מאל לא צריכה משאל שלי כונו בכובר בי של יימנים לא של כי כובר כי יימנים אשים לאום ואת לא כי כובר כי יימנים אות ב

מסח פני לפני לעוד מהשקה ברד הצריאה במינה משל היה במינה משל להיים במינה מהוא המריאה במינה מהוא היה בנים היה כל לא המינה מהשקה ברדב הצריאה במינה מהוא המריאה במינה מהוא המהוא או הרביש המינה משל היה במינה מהוא המהוא במהוא מהוא המהוא המהו מהוא המהוא המהוא

כל מחוכה את הכנים אין תפא כא פני יו ואפינ שאחר למד לכי מאיר ויצא להכיסת רשה (הנוכה פון).
ואמרינן מני בינשות מכק כים (כף קפו) כני פוקפ פומו כדבר כלכה ליו דאויל וגמר לאחריני
ואמרינן מני בינשות מכק כים (כף קפו) כני פוקפ פומו כדבר כלכה ליו דאויל וגמר לאחריני
האלי ומבדו מייד אים ליים אנהל לדידיה קמיל המם מיירי שמחלה כים כוא כגון אתר שכינה כי מהחלון
כדאמריי (מהגינה פון) ספרי מיין כיו עושרין מוקים ולאחיינן המם כל פות דמוות ליובה פליק פוי אנל סיבה
כיוא שוב משהמות שב ליון מאף כל פל דד: "הערוץ שילאי מיי דמור לך מחספה ובון. שמשהא פיישהין
שיון דשור מיה ארשך וביישחין ומחחלה תפול לו רכי יכמיה: קאוריל אמל למיקפל משחל. מישה לרי פני

נכך מלחה]

אָמַר רַבִּי יִצְחָק: כָּל הַמַּקְנִיט אֶת חָבֵירוֹ, אֲפִילּוּ בִּדְבָרִים — צָרִיךְּ לְפַיְּיסוֹ, שֻׁנֶּאֲמַר: ״בְּנִי אִם עַרַבְתָּ לְרֵעֶךְ תְּקַעְתָּ לַזָּר כַּפֶּיךְ נוֹקַשְׁתָּ בְאִמְרֵי פִיךְ עֲשֵׁה זֹאת אֵפּוֹא בְּנִי וְהִנָּצֵל כִּי בָאתָ בְכַף רֵעֶךְ לֵךְ הַתְרַכֵּס וּרְהַב רֵעֶיךְ״. אִם מְמוֹן יֵשׁ אֵפוֹא בְּנִי וְהִנָּצֵל כִּי בָאתָ בְכַף רֵעֶךְ לֵךְ הַתְרַכֵּס וּרְהַב רֵעֶיךְ״. אִם מְמוֹן יֵשׁ בִּיִּדְךְ — הַתֵּר לוֹ פִּסַּת יָד, וְאִם לָאו — הַרְבֵּה עָלָיו רֵיעִים

Rabbi Yitzḥak said: One who angers his friend, even only verbally, must appease him, as it is stated: "My son, if you have become a guarantor for your neighbor, if you have struck your hands for a stranger, you are snared by the words of your mouth... Do this now, my son, and deliver yourself, seeing you have come into the hand of your neighbor. Go, humble yourself [hitrapes] and urge [rehav] your neighbor" (Proverbs 6:1–3). This should be understood as follows: If you have money that you owe him, open the palm of [hater pisat] your hand to your neighbor and pay the money that you owe; and if not, if you have sinned against him verbally, increase [harbe] friends for him, i.e., send many people as your messengers to ask him for forgiveness.

(וְאָמַר) רַב חָסְדָּא: וְצָרִיךְּ לְפַיִּיסוֹ בְּשָׁלֹשׁ שׁוּרוֹת שֶׁל שְׁלֹשָׁה בְּנֵי אָדָם, שֶׁנֶּאֲמַר: ייָשׁוֹר עַל אֲנָשִׁים וַיֹּאמֶר חָטָאתִי וְיָשֶׁר הֶעֲנִיתִי וְלֹא שֶׁנָה לִי״.

Rav Ḥisda said: And one must appease the one he has insulted with three rows of three people, as it is stated: "He comes [yashor] before men, and says: I have sinned, and perverted that which was right, and it profited me not" (Job 33:27). Rav Ḥisda interprets the word yashor as related to the word shura, row. The verse mentions sin three times: I have sinned, and perverted, and it profited me not. This implies that one should make three rows before the person from whom he is asking forgiveness.

(וְאָמַר) רַבִּי יוֹסֵי בַּר חֲנִינָא: כָּל הַמְבַקֵּשׁ מָטוּ מֵחֲבֵירוֹ, אַל יְבַקֵּשׁ מִמֶּנוּ יוֹתֵר מִשָּׁלשׁ פְּעָמִים, שֶׁנָּאֱמַר: "אָנָּא שָׂא נָא וְעַתָּה שָׂא נָא". וְאָם מֵת — מֵבִיא עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם וּמַעֲמִידָן עַל קְבְרוֹ, וְאוֹמֵר: חָטָאתִי לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְלִפְּלוֹנִי שֶׁחָבַלְתִּי בּוֹ:

Rabbi Yosei bar Ḥanina said: Anyone who asks forgiveness of his friend should not ask more than three times, as it is stated: "Please, please forgive the transgression of your brothers and their sin, for they did evil to you. And now, please forgive" (Genesis 50:17). The verse uses the word please three times, which shows that one need not ask more than three times, after which the insulted friend must be appeased and forgive. And if the insulted friend dies before he can be appeased, one brings ten people, and stands them at the grave of the insulted friend, and says in front of them: I have sinned against the Lord, the God of Israel, and against so-and-so whom I wounded.

רַבִּי יִרְמְיָה הָוָה לֵיה מִילְתָא לְרַבִּי אַבָּא בַּהְדֵיה, אֲזַל אִיתִּיב אַדַּשָּׁא דְּרַבִּי אַבָּא בַּהְדֵי דְשָׁדְיָא אַמְתִיה מַיָּא, מְטָא זַרְזִיפֵי דְמַיָּא אַרֵישָׁא. אָמַר: עֲשָׂאוּנִי כְּאַשְׁפָּה. קְרָא אַנַּפְשֵׁיה: ״מֵאַשְׁפּוֹת יָרִים אֶבְיוֹן״. שְׁמַע רַבִּי אַבָּא וּנְפֵיק לְאַפֵּיה, אֲמַר לֵיה: הַשְׁתָּא אָרִיכְנָא לְמִיפַּק אַדַּעְתָּךְ, דְּכָתִיב: ״לֵךְ הִתְרַפֵּס וּרְהַב רֵעֵיךְ״.

The Gemara relates that Rabbi Yirmeya insulted Rabbi Abba, causing the latter to have a complaint against him. Rabbi Yirmeya went and sat at the threshold of Rabbi Abba's house to beg him for forgiveness. When Rabbi Abba's maid poured out the dirty water from the house, the stream of water landed on Rabbi Yirmeya's head. He said about himself: They have made me into a trash heap, as they are pouring dirty water on me. He recited this verse about himself: "Who lifts up the needy out of the trash heap" (Psalms 113:7). Rabbi Abba heard what happened and went out to greet him. Rabbi Abba said to him: Now I must go out to appease you for this insult, as it is written: "Go, humble yourself [hitrapes] and urge your neighbor" (Proverbs 6:3).

רַבִּי זֵירָא כִּי הֲנָה לֵיה מִילְתָא בַּהֲדֵי אִינִישׁ, הֲנָה חָלֵיף וְתָנֵי לְקַמֵּיה וּמַמְצֵי לֵיה, כִּי הֵיכִי דְּנֵיתֵי וְנִיפּוֹק לֵיה מִדַּעְתֵּיה.

It is related that when Rabbi Zeira had a complaint against a person who insulted him, he would pace back and forth before him and present himself, so that the person could come and appease him. Rabbi Zeira made himself available so that it would be easy for the other person to apologize to him.

רַב הָנָה לֵיה מִילְתָא בַּהָדֵי הָהוּא טַבָּחָא, לָא אֲתָא לְקַמֵּיה. בְּמַעְלֵי יוֹמָא דְכִפּוּרֵי אֲמַר אִיהוּ: אֵיזִיל אֲנָא לְפַיּוֹסֵי לֵיה. פְּגַע בֵּיה רַב הוּנָא, אֲמַר לֵיה: לְהֵיכָא קָא אָזֵיל מָר, אֲמַר לֵיה: לְפַיּוֹסֵי לִפְלָנְיָא. אָמַר: אָזֵיל אַבָּא לְמִיקְטַל נַפְשָׁא. אֲזַל וְקָם עִילָנִיה. הְנָה יָתִיב וְקָא פָלֵי רֵישָׁא, דַּלִּי עֵינֵיה וְחַזְיֵיה, אֲמַר לֵיה: אַבָּא אַהְ? זִיל, לֵית לִי מִילְתָא בַּהְדָך. בַּהְדֵי דְּקָא פָלֵי רֵישָׁא, אִישְׁתְּמִיט גַּרְמָא וּמַחְיֵיה בְּקוֹעֵיה וְקַטְלֵיה.

It is further related that Rav had a complaint against a certain butcher who insulted him. The butcher did not come before him to apologize. On Yom Kippur eve, Rav said: I will go and appease him. He met his student Rav Huna, who said to him: Where is my Master going? He said to him: I am going to appease so-and-so. Rav Huna called Rav by his name and said: Abba is going to kill a person, for surely that person's end will not be good. Rav went and stood by him. He found the butcher sitting and splitting the head of an animal. The butcher raised his eyes and saw him. He said to him: Are you Abba? Go, I have nothing to say to you. While he was splitting the head, one of the bones of the head flew out and struck him in the throat and killed him, thereby fulfilling Rav Huna's prediction.

רב הַנָה פָּסֵיק סִידְרָא קַמֵּיה דְּרַבִּי. עַיִיל

The Gemara further relates: Rav was reciting the Torah portion before Rabbi Yehuda HaNasi.

אחא ר' חייא. וגם הוא היה חפץ לפסוק עתו וחזר בשבינו לראש הפרשה : רב שאני . מחמיר היה לעלמו : חלמא חוא ליה לרב . ראה חלום על רב שמלאיהו בדקל והוא סימן נשיאות ראש וגדולה ור' חנינא ראש ישיבה היה כדאמר רבי (כמנות דף קנ:) בשעת פטירתו

חנינא בר חמא ישב בראש וכשראה חלום זה על רב דאג למות לפי שאין מלטות טגעת בחברתה אמר אדחייה מהכא ויכרת לבכל מפני ושם יהיה [ציל בר'] ראש ולא כדחין למות בשבינו: עם חשיכה . לאחר אכילה משקיבל עליו יוה"כ: שמא חטרף דעתו. מחמח שכרות: דבר קלקלה. של חטא: ממעמקי הלב . מפלה היא : בחורתך . כתוב . כי ביום הזה יכפר: רבון השולמים. כי לא על לדקיחינו וכו': ריב א, מנילה בתענית. של גשמים: ובמעמדות. כח. לפיל כג. ארבעה ימים בכל שכח שאנשי משמר ישראל מחכנסין בעריהן ומחענין וקורין במעשה בראשית כראמרינן במס' חענית (דף ט.) והחם מקשינן ותעניות ומעמדות מי אית בהו (א) גם׳ רישא מוסף ומשניכן הכי קאמר כהגים ביי אמר (בים טשחין את כפיהן כל זמן שמתפללין ואפי' במנחה לפי ששלשה פרקים הללו העניות הם ואין שכרות במנחה אבל אחיים ולא העניות הם ואין שכרות במנחה אבל שאר ימות השנה אין נשיאות כפים ניחיין וכן במנחה מש מהן ארבע פעמים משיפיי: ביום: ללוחא יחירחא. מחפלל שבע (ג) שם משיל: כיום: ללוחא יחירחא. מחפננ שבע (ג)ששונים: כשאר החפלוח: ושמואל אמר מה מישול יום נשאר החפלוח: ושמואל אמר מה ומשודה יום אנו ומה חיינו . אומר ואינו מתפלל : בכפורים פם אור יום הכפורים . ליל יום הכפורים: חשיכה : מפלל ומותם בוידוי . גרם במוספתה חינו וחינות חוהי חותם מקדש ישראל אלא האל פוא דתניא הסולחן וחכמים אומרים כל מקום ושנחים. כל שוקוק לשבע אף בשאר המפלות אם רלה לחחום בוירוי חותם כך שמעתי ת של לא גרם לה בתוספתא הכי אלא קפיה ורכ כין כיה אבל לא גרם לה בתוספתא הכי אלא קפיה ורכסהא אבל לא גרם לה בהוספיהו וחכמים אומרים מתפלל שבע ואם המחפו ופיים וחכמים אומרים מתפלל שבע ואם המחפו ופיים קיימי קתני מיהח נעילה מחפלל ושנחים אחר תיובחא: נחים קמיה דרבא . בנעילה ולשון נעילה פליגי (ד) אמוראי בברכו' (ד) רשי ד ירושלמי חד אמר נעילת שערי שמים יהים פי פריני וחד אמר נעילת שערי עזרה: וכיון דללי. משחשיכה תו לא לריך: והא אמר רב. במס' ברכות" מפלת ערבית (דף כו: לפי רשות ומאי פוטרת דקאמר: לדברי ביר' סיא האומר חובה קאמר. דוו פוטרחה: פניון מיחיבי וכו' . קחני נעילה וקחני טרביה: סבע מעין שמונה עשרה . מפנית נו ג' ראשוטת וג' אחרוטת כתיקט ואומר הביננו באמלע שיש בה מעין שלש עשרה ברפות והיא תפלה קלרה

שחיקט לעוברי דרכים ולמולאי יוהיכ

החירו ללחת בה מפני הטורח:

צמ א מיי פינ פסוטם ודאמר רב הפוח ערכים רשות. סימה ורב דאמר הפוח ערכים צמ א מיי מיכ מהמש. במו המו החתר פרק נצבע: . משנה פלוס ש המור פרק נצבע: . משנה מהם פר מי מו מתכלל שתרית שחים משנה לי משף מ. במו המור (שם דף נ:) שם ולח ה משתר (שם דף נ:) שם ולח ה משור מחורין מותן לפי שחין מקדשין חת משור מחורין מותן לפי שחין מקדשין חת משורין מותן לשור במור מחורין מותן במור מחורים במור מותן במור מחורים במור מור מורים במור מורים במורים במור מורים במורים במור מורים במורים במ רשות האמר פרק מפלח השחר (גרטת דף ט.) עעה ולא החפלל ערבית מחפלל שחרית שחים ואמר נמי החם בסוף פרק חפלת השחה (שם דף ל:) מעם ולא הזפיר של ראש חודש בלילה אין

סחודם בלילה הא לאי הכי מחזירין אתא ר' חויא הדר לרישא עייל בר ספרא הדר לרישא אתא ר"ש ברבי הדר לרישא אתא ר' חגינא (*בר) חכא אכר כולי האי גהרר וניזיל לא הרר איספיד ר' דגינא אול רב שוברם או שרא המייניה דפ"ק דשבח לגביה חליסר מעלי יומי רכפורי ולא איפיים והיכי עביד הכי והאמר ר' יוסי בר חצינא כל המבקש ממו מחבירו אל יבקש ממנו יותר משלש פעמים "רב שאני ור' חנינא היכי עביד הכי *והאמר רבא כל המעכיר על דפענד אברים ופדרים היא שמעלן מרותיו מעבירין לו על כל פשעיו אלא ר' רגינא חלמא חזי ליה לרב דזקפוהו בדיקלא וגמירי דכל דוקפודו בדיקלא רישא 'היי ספא והאמר רב תפלח ערבים רשות אמר (4) שמע מינה בעי למעבד רשותא ולא והאמרינן דכחגם אין לכטלה וייל איפיים כי הוכי דליזיל ולגמר אורייתא כבבל דחין זה בחנם דבליל יוה"כ משה ת"ר *מצות וידוי ערב יוה"כ עם חשכה אבל 🖁 אמרו רכמים ייתורה קודם שיאכל וישחה כעין יו"ם כדאמרי׳ במדרם דבמולאי יוה"כ בת קול יולאת ואומרת לך אכול שמא תמרף דעתו כסעודה 'ואע"פ שהתודה בשמחה לחמך וכמו שפירשט שאין קודם שאכל ושתה מתודה לאחר שיאכל לבטלה בחנם אפי׳ למ"ד חפלח וישתה שמא אירע דבר קלקלה בסעורה ערכית רשות הכי משמע בירושלמי "ואף על פי שהתודה ערבית יתודה שחרית שחרית יתודה במוסף במוסף יתודה במנחה בכערה יתודה בגעילה "והיכן אומרו יחיד ארר הפלחו ושליח צבור אומרו באמצע ולמ"ד רשום תפלח נעילה פוטרחה משמע אבל בחנם אין לבעלה ואע"פ שחולק על הש"ם שלנו בזה דבנמרא מאי אמר אמר רב אתה יודע רוי עולם דידן משמע דרב לדברי האומר חובה ושמואל אמר ממעמקי הלב ולוי אמר קאמר אכל למ"ד רשוח לא בעיא ובתורתך כתוב לאמר ר' יוחנן אמר רבון העולמים ר' יהודה אמר כי עונוחינו רכו להשוותם יש לטו להשוותם *וכה"ג פי^ל מלמנות וחמאתינו עצמו מספר רב המנונא אמר "אלהי עד שלא נוצרתי איני כראי עכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי עפר אני דשווייה עליה חובה שפיר דמי ולהכי לריך לההוא טעמא דאין מקדשין החודש בלילה ואין נראה לר" [יף פ: ושה] דהאמר בפ"ק דשבח" למ"ד חפלח בחיי ק"ו בסיתתי הרי אני לפניך ככלי סלא בושה וכליטה יהי רצון טלפניך שלא אחמא ומה שחמאתי מרוק ברחמיך אבל לא ע"ר יסורין והיינו וירויא דרבא כולה שתא "ודרב ערבית רשות מכי שרא המייניה לא מטרחיט ליה הא אי לא שרא המייני׳ הכנונא זומא ביומא דכפורי אמר *מר זומרא מסרחינן ליה אע"פ שלא החפלל כלל לא אמרן אלא דלא אמר אבל אנחנו חמאנו אבל אמר אבל אנחנו חמאנו תו לא צריר לשטיי הכא דרב לדברי האומר חובה דאטר בר המדודי הוה קאימנא קמיה דשמואל קאמר לימא דאפי׳ לדידיה דס"ל והוה יתוב וכי ממא שליחא דצבורא ואמר רשות כיון דשויא עליה חובה בשאר אבל אנחנו חמאנו קם מיקם אמר שמע מינה לילות חובה היא עילויה ובעיא הפלה 'עיקר וידוי האי הוא תגן התם *בשלשה למיפטריה על כן נראה כדפרישית: פרקים בשנה כהגים נושאין את כפיהן ארבעה מתפלל שכע מעין שמונה פעמים ביום בשררית במוסף במנחה ובנעילת עשרה ברכות . פירש שערים ואלו הן שלשה פרקים בתעניות רשב"ם מעמא משום דכיון דאכתי הוא בחענים חשוב כיוה"כ להכי ובמעמדות וביום הכפורים פאי נעילת מחפלל שכע ולפי שכבר פנה היום שערים רב אמר צלותא יתירתא ושמואל

עין משפם

ספיף ח: כואנר פייי שם: קב ח מיי שם מושים ואמאי חיפוק ליה דתפלת מרבית שם פסיף א כפלים: רשות ואומר ר"י נהי דרשות היא אין קב ומיי שם פסיף ג לבטלה בחנם אם לא מפני שום מלום נהגייה : קדו מייי פיא מסלכות אר ו פויי פיח משלטים הפלם כלכב ח וביע (דף פ:) דלא מטרחיטן ליה וכן עלה שם סלכם ו פור אייה על מטחו דירושלמי דאין מטריחין שם מיצ' היים פי היי הביל או אייד הדע כיון דיעקב אכיט קיד ח (פויי פיא ש מש"ע אייה פי מיקנה לא מיקנה לבמלה וויוד הייי כנו מי מיי פיח מכלטת כנו מי מיי פיח מכלטת מהלה מיו ומי של ומקסירן כל הלילה כהי דלא מעכרי ויים והל מהלה מיים והל לא מעכרי יים והל לאים הלים מיים והל לאים מיים והל לאים מיים והל לאים מיים והל לאים מיים והלא מחרבים במי מלוה וחימה מאי פריך כלי לא:

[א] גם' (ממי מא דמני) לפרות ולהכין ערכי סעודה דהוי יופרים עם הפיכה מתפלל בפוני וואה ההאוואי

דנהות מחריי לנדא מוכל המחל להמיד מפלס ערכית לנדא מוכל להמיד מפלס ערכית שני מחמם מוספור למוכל המחל לנדא שני מחמר ללמ"ד מפלס ענילה פוסרתה (יחי") פי כילי ופי" ולמ"ד רשות הפלח נעילה פוסרתה פוסרתה בילי פילי ופי" ולמ"ד רשות הפלח נעילה פוסרתה (מס"כ) כוי כג"ל ועיי מסרש"א [רלגירסתו קשה

וגהות מחרב (מ) נמרא סנאי סים דסנים , נריך נסיום . מים תפלה לפוטרה מ"מ במה שאנו יכולין וש מנים (מים בית): נכי אין מקדשין את החודש כלילה ב

[פרקום דף יו-] אע"ב דתפלת ערבית רשות כיון

רב העדורי לא שנו וכו' ואשר רב הפרורי חיי וכי הימא כיון שההפלל בשאר לינום קייפוא וכי אשר ש"פ קייפוא וכי אשר ש"פ שיקי וירוי שעושר היא שויא טליה חובה א"כ אמאי אילמריך

רכינו חגנאל לאי (אלא) נוקשת באמרי פיך והקנפתו ורהב רעיך, תרבת עליו רעים ופיוסים. אסר רב הסרא ובשלש שירות של שלשה בני אדם שנאמר ישור על אנשים ראמר המאתי הישר העויתי ונו', ואר"י בי' חנינה מטבקש פחילה וחול הוי להכי מחפלל מעין י"ח: מחבירו אינו חייב יותר ומתורה בנעילה מתפלל שבע ומתורה (ג) (או הנאי היא (א) רחניא יום הכפירים עם חשיכה מתפלל שבע ומתורה (פייומנים א) כת אתרי ישראל וכברני את שתבלתיו: ורון שלכני שעיר המשחלת סכפר ביות"ב סיד. ואם אין שעיר יות"כ סכפר עם שאבר ונתנו רעתן להביא עיר ולא מצאו. ר' יופי

תיובתא עולא בר רב נדות קמיה דרבא פתח באתה בחרתנו וסיים במה אנו מה חיינו ושבחיה *רב (גדוקה מהמים) (י)הונא בריה דרב נתן אמר וירוד אומרה אחר תפלתו אמר רב "תפלת נעילה פומרת את של ערבית סיים כי 100 ה רב למעמיה דאמר צלותא יתורא היא וכיון רצלי ליה תו לא צריך ומי אמר רב הכי והאמר רב הלכה "כדברי האומר תפלת *ערבית רשות לדברי האומר חובה קאמר מותיבי *)אור יום הכפורים משפה מתפלל שבע ומתודה שדרית שבע ומתודה מוסף שבע ומתודה *בנעילה מתפלל שבע ומתודה ערבית [מטויסימול מתפלל שבע מעין שמונה עשרה רבי הגינא בן נמליאל משום אבותיו מתפלל שמונה עשרה שלימות מעיליטים *) [257°5 L. (55 Ct.) 11500

מתפלל שבע ומתודה במוסף מתפלל שבע ומתודה א במנחה מתפלל שבע

יישנים בסמודם קודם אפילם ושתים ימודם אתר אכילם ושתים שמא משרף דעתו שליו ואף של פי שהחודה שרכית כי' ונראה כי הכירסא שם כאא כשיטש וליש מאחרות : ותורות כמה אנו . הדיש הקולה אמה טחון יד לששמים וכך אנו מרגים : ודואבשר רב תפאת שדכים דשת. מימם מם בכך דמיש אין לו לכקלה כמום דש בירכר רביל לפרש בסחק

דרבריא צרוך שיתודה קודה אכילה כוי , וכמוססתה (פ"ד) גרם שיתודה לאר. אכילה ושתיה ואפיג שהפורה אתר אכילה ושתיה יתודה שבנית כוי ויודי יתירה זה לה תניט אותו החלשוד ושתה פשום סומר הוא לשם וסב"צ גרם כן אכל אשרו חלמים ששודה קודה אכילה ושתיה ששה שאת יארע דכר קלקלה בסשודה ואפים

מפני

הביה

כרי כניע כל לחת בכים

סנדפה בס כפר

בה למוכלי:

אמר מה אנו מה חיינו מיתובי *אור יוה"ב 'מתפלל שבע ומתודה בשררית ספריג.מסת:

אָתָא רַבִּי חִיָּיא — הַדַר לְרֵישָׁא. עְיַיל בַּר קַפָּרָא — הַדַר לְרֵישָׁא. אָתָא רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּרַבִּי — הַדַר לְרֵישָׁא. אָתָא רַבִּי חַנִינָא (בַּר) חָמָא, אָמַר: כּוּלֵי הַאי נֶהְדַּר וְנֵיזִיל? לָא הַדַר. אִיקְפִיד רַבִּי חַנִינָא, אָזַל רַב לְגַבֵּיה תִּלִיסַר מַעַלֵי יוֹמֵי דְּכִפּוּרֵי וְלָא אִיפַּיֵיס.

Rabbi Ḥiyya, Rav's uncle and teacher, came in, whereupon Rav returned to the beginning of the portion and began to read it again. Afterward, bar Kappara came in, and Rav returned to the beginning of the portion out of respect for bar Kappara. Then Rabbi Shimon, son of Rabbi Yehuda HaNasi, came in, and he returned again to the beginning of the portion. Then, Rabbi Ḥanina bar Ḥama came in, and Rav said to himself: Shall I go back and read so many times? He did not return but continued from where he was. Rabbi Ḥanina was offended because Rav showed that he was less important than the others. Rav went before Rabbi Ḥanina on Yom Kippur eve every year for thirteen years to appease him, but he would not be appeased.

ְוָהֵיכִי עָבֵיד הָכִי? וְהָאָמַר רַבִּי יוֹסֵי בַּר חֲנִינָא: כְּל הַמְבַקֵּשׁ מָטוּ מֵחֲבֵירוֹ אַל יְבַקֵּשׁ מִמֶּנוּ יוֹתֵר מִשֶּׁלשׁ פְּעָמִים! רַב שָׁאנֵי. וְרַבִּי חֲנִינָא, הֵיכִי עָבֵיד הָכִי? וְהָאָמַר רָבָא: !כָּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו — מַעֲבִירִין לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיוּ!

The Gemara asks: How could Rav act this way? Didn't Rabbi Yosei bar Ḥanina say:
Anyone who requests forgiveness from another should not ask more than three times?
The Gemara answers: Rav is different, since he was very pious and forced himself to act beyond the letter of the law. The Gemara asks: And how could Rabbi Ḥanina act this way and refuse to forgive Rav, though he asked many times? Didn't Rava say: With regard to anyone who suppresses his honor and forgives someone for hurting him, God pardons all his sins?

אֶלָּא: רַבִּי חֲנִינָא חֶלְמָא חָזֵי לֵיהּ לְרַב דְּזַקְפוּהוּ בְּדִיקְלָא, וּגְמִירִי דְּכֹל דְּזַקְפוּהוּ בְּדִיקְלָא — רֵישָׁא הָוֵי. אָמַר: שְׁמַע מִינַּהּ בָּעֵי לְמֶעְבֵּד רְשׁוּתָא וְלָא אִיפַּיַּיס, כִּי הֵיכִי דְּלֵיזִיל וְלִגְמַר אוֹרָיִיתָא בְּבָבֶל.

The Gemara explains: Rather, this is what happened: Rabbi Ḥanina saw in a dream that Rav was being hung on a palm tree, and he learned as a tradition that anyone about whom there is a dream in which he was being hung on a palm tree will become the head of a yeshiva. He said: Learn from this that providence has decreed that he must eventually become the head of the yeshiva. Therefore, I will not be appeased, so that he will have to go and study Torah in Babylonia. He was conscious of the principle that one kingdom cannot overlap with another, and he knew that once Rav was appointed leader, he, Rabbi Ḥanina, would have to abdicate his own position or die. Therefore, he delayed being appeased, so that Rav would go to Babylonia and be appointed there as head of the yeshiva. In this way, the dream would be fulfilled, as Rav would indeed be appointed as head of a yeshiva, but since he would be in Babylonia, Rabbi Ḥanina would not lose his own position.